

Imre Eszter

A CSILLAGVÖLGYI PATIKUS FELESEGE

REGÉNYRÉSZLET

Égig érő létra

épült a patika és a pékség között. Összegyűlt az összes díszlettervező, és fáradhatatlan munkával építették, tették egyik fokot a másik után, amíg a létra akkora nem lett, hogy bárki felmászhatót rá egészen az égig. Ahogy az építésekor, úgy az elkészültekor is tömeg volt körülötte: összegyűlt a város, és mindenki szemügyre akarta venni a legmagasabb létrát, amit valaha látott. Sokan ki is próbálták, és felmásztak rajta. Nem mindenki mert egészen a tetejéig, de volt, aki igen, és onnan vette szemügyre a sűrűn aranyló Csillagvölgyet. Mert amíg a díszlettervezők a létrán dolgoztak, addig a többiek szorgalmasan kenték az arany szurkot a városra. Hatalmas ecsetekkel festették a járdákat, és kisebb létrákra állva az épületek falait. A fűvész-asszonytól már két újabb adag küldemény is megérkezett, amit mindkét alkalommal a postás vitt be lelkesen a patikába. Az asszony a leveleiben beszámolt arról, hogy a fa továbbra is csak úgy ontja magából az aranyat, és bizonyára nem is fog elapadni, amíg a feladatát el nem látta. Amikor a patikusék megírták neki, hogy az ő szenvedéseire már nem használ, az asszony a legkevésbé sem lepődött meg. Arra pedig, hogy a patikus halandóvá lett, csak ennyit írt: „A halál ígérete dicséret, ami csak a bátrakat illeti meg, ahogy a mindennapok különbözősége is. Ramona, életem, ezt neked is tudni kell, most inkább, mint bármikor. Szeretlek benneteket.” Ramona meleg szívvel olvasta az asszony szavait, de úgy érezte, mit sem segít rajta a levél. Sehol nem lelt nyugalomra, és vélhetőleg ő volt az egyetlen az egész Csillagvölgyben, aki az égig érő létra láttán újra meg újra összeomlott. Végignézte, ahogy épült, aztán fel is mászott a legtetejére, és onnan nézett le a városra. Az emberek aprók voltak, és noha a látvány könnyebb lett, a szíve ugyanolyan nehéz maradt. Ugyanúgy sírt az égben, ahogy a földön is, a város utcáin, a patikában és az otthonukban, minden egyes nap. Gyengének és gyarlónak érezte magát. Ostorozta magát, mert ahelyett, hogy a hát-

ralévő idejüket szerelemben és nyugalomban tudná megélni, ő nap nap után csak sír, szenved és retteg. Tudta, hogy bőven lesz ideje szenvedni azután, hogy a férje meghal, ezért amíg még együtt ébrednek és együtt alszanak el, csak azzal kellene törődnie, hogy a férfi ott van mellette, bármikor hozzá szólhat, és bármikor megérintheti. Adódott egy-egy kegyelmi pillanat, amikor képes volt erre, és úgy adta át magát a férjének, ahogyan az első találkozásukkor a kertben. De ezek pillanatok voltak csupán, és utána egyből jött a zuhanás a kétségbeesés legmélyére. Néha arra gondolt, vajon jobb lett volna, ha nem kezd el levelezni a patikussal, hogyha nem találkoznak, és hogyha minden a megszokott mederben marad. De ez a gondolat képtelenségnek tűnt. A patikussal való találkozásuk, a Csillagvölgybe költözés, a katlantánc-előkészületek, a fűvészsasszony meséje, ezek hogy ne történtek volna meg? Elképzelhetetlen egy olyan élet, egy olyan világ, amelyben mindez végül nem esik meg. Amikor egészen mélyre zuhant a kétségbeesésében, akkor eszébe jutott, hogy a patikus túl nagy áldozatot vállalt ahhoz, hogy ne kéne neki is valami hasonló nehezét vállalni és viselni. A patikus tulajdonképpen nem tudta, hogy mire mond igent, amikor elment hozzá a kertbe, de rettegett attól, hogy mi vár rá, és mégis bátor volt. Hiszen mennyiszor csodálta a férfit a bátorságáért! Mennyire felnézett rá miatta! Olyan pedig nincs, hogy egy szerelemben csak az egyiknek kell bátornak lenni. Ahol az egyik fél túllépi önmagát, a félelmeit, a késznek és lezártnak vélt életét, ott a másiknak is eljön a pillanat, amikor ugyanezt kell tennie, és most rajta volt a sor. Ilyenkor jutott eszébe, hogy neki mennyire könnyű volt eddig ez az egész: egyszer sem kellett áldozatot hoznia. Fürdőzött a patikus szerelmében, élete legszebb napjait élte mellette még akkor is, amikor a férfi szenvedett, magába fordult, és nem lehetett tudni, hogy pontosan merre jár. Ramonának mégsem kellett még igazán áldozatot hoznia egészen addig, amíg szembesült a ténnyel, hogy el fogja veszíteni a férfit. Kívülről könnyű azokat csodálni, akik képesek vállalni a veszteség kockázatát, és fejcsóválva bátorságot elvárni azoktól, akik nem. Vajon ő vállalta volna, ha a legelejétől tudja, hogy amikor a legszebb lesz a szerelmük, amikor a legteljesebb, akkor kell majd elengednie a férfit? Igen, kétségkívül. Tudta magáról, hogy bárminek az ígéretét és fenyegetését is egyaránt vállalta volna azért, hogy a patikussal élhessen. Ám mégis más volt úgy a Csillagvölgybe költözni vele, hogy lépéseiknek az a tudat ágyazott meg, hogy neki soha nem kell elveszítenie a férfit. Nem volt vigasza, és olykor örült, hogy a város egéről eltűnt a nap és a hold, mert arra gondolt, hogy képtelen lenne elviselni a fényüket. A kenyér két oldalán lecsorgó eperlekváron megcsillanó napfényre gondolt,

és az ezüstös-fehér csillogásra, amely éjszakánként a patikus borostáján pihent. Nem szakadhat meg ennyiszor a szíve, gondolta, és mégis. Minden reggel és minden este újra meg újra meghasadt, és arra gondolt, hogy könnyebb lenne, ha nem nézne többet a férfi arcára, de erre képtelen volt. A világon mindennél jobban szerette ezt az arcot, és mostanra már minden rezdülését ismerte. Térkép volt ez az arc, melynek segítségével a férfi lelkének rejtett zugaiba is betérhetett. De jó, hogy nincs nap az égen, gondolta: a patikus arcán mostanában könnyű derű játszott, és Ramona elképzelte, milyen volna, ha napfény világítaná be azt, amit már nem láthat sokáig. A férfi vigasztalta, ölelte, nyugtatta, de csak nem lett könnyebb a szíve. – Nem akarlak elveszíteni. Tudom, hogy neked ez áldás, és szívemből örülök, amiért megszabadultál végre, és emberként élhetsz. De gyarló vagyok és önző, bármennyire is próbálok jobb lenni. Nem bírom elfogadni, hogy nem leszel már – mondta, és ismét zokogott. A bűntudat is emésztette, amiért képtelen túllépni saját önzőségén, és szívvel-lélekkel örülni a patikusnak, hogy megszabadult az öröklét átkától. Hiába tudta, hogy a férfi megérti a szenvedését, hiába tudta, hogy nem ítéli el miatta, és nem vonja kétségbe az iránta érzett szeretetét, folyamatosan ostorozta magát amiért ennyire gyenge. Még semmi sem volt ennyire nehéz, de nem volt más választása, mint egyszerre szeretni a férfit, és tudni, hogy el kell engednie.

* * *

A zöldséges bolt elé kipakolt ládákban hatalmasra nőttek a zöldségek és gyümölcsök, és a fiúk nagy öröme a házi kedvencük is visszatért. A rettenetes pók újra otthonosan mozgott náluk, mivel nem egyedül volt óriás parányi barackok, almák és dinnyék között. Az embereknek még szokni kellett a látványt, de a feje tetejére állt városban már könnyebb volt hozzá szokni a hatalmas gyümölcsök és pók látványához. Mindenki akkor kente szurokkal a várost, amikor ideje engedte: reggel korán, munka előtt vagy délután, este a munka befejeztével. Ezalatt a patika, mint mindig, nyitva volt, és a patikus újra meg újra ellátta szurokkal azokat, akik épp kifogytak belőle. A város napról napra gazdagabb volt az aranyban, és a járdák, falak és kapuk szomszárban itták magukba a szurkot. Miután megszáradtak, különösebb változást nem lehetett rajtuk észrevenni, talán csak annyit, hogy színük elevebb volt, ami olyan benyomást keltett, mintha az egész város megújult volna.

Mindeközben Lizáék tovább készültek a katlantánra. A nap- és holdruhát továbbra is a színházban tartották, de már nem tekintettek rájuk díszletként, mivel eldöntötték, hogy miután a csillagvölgyiek végeztek a város bekenésével, kiakasztják őket az egykori nap és hold helyére. Ezért is épült meg a létra, de nem csak. A katlantánhoz is szükségük lesz rá, így a lehető legjobbkor építették meg. Jól is jött a színháznak a város leszurkozása, mert így már volt annyira szokatlan a helyzet a városban, hogy senkit nem zavart, hogy a katlantánc kellékeit tartalmazó szobát kénytelenek voltak kiterjeszteni az utcára. Kellékekből ugyanis rengeteg lett, még akkor is, hogyha a tengerrel nem számoltak, mert azzal a csillagvölgyiek már régóta egészen békésen együtt éltek. A víz ritkán maradt már a színház falai között összehúzódva: leggyakrabban a Csillagvölgy utcáit róttá, mint kíváncsi szemlélődő. Liza szemében a város majdnem teljesen úgy festett, mint az álmában: arany vegyült a mélykébbe, ami a legváratlanabb pillanatokban változott vízzé a szemük láttára. A madarak sem foglaltak sok helyet, mert mind egyre a városban repkedtek, ki-be a nyitott ablakokon, de a kellékek száma így is nőttön-nőtt a színházban. Nemigen volt már hely a gyapotból készült felhőknek, így jobb híján kidobálták őket az utcára, és néhányat felakasztottak az égisz érére magasabb fokaira. Ott aztán tényleg nem zavartak senkit. Sok egyéb ruha is elkészült még időközben, amiket a színészek felpróbáltak, majd bedobáltak a szobába, és egyre csak nőtt a halom. Liza rajzolt, Zénó tervezett, Ramona pedig ott segített a kivitelezésben, ahol tudott, és örült, hogyha volt amivel elfoglalnia magát. Néha az az érzése támadt, hogy Lizáék kesztyűs kézzel bánnak vele, főleg Zénó. Liza talán nem is volt vele annyira kíméletes, a fiú viszont annál inkább. De a közös munkával töltött órák jót tettek neki, és addig is, amíg a katlantánc világában voltak, nem kellett máshol lennie. Rendetlenség volt a színházban, és még nagyobb rendetlenség a városban. Minden átmeneti volt és félkész, de az senki számára nem volt kérdés, hogy a katlantánra való előkészületeket nem hagyják abba.

* * *

Konrád felhőtlenül boldog volt. Bőven volt miről írnia az újságnál. A történetek szerelmeseként most végre szabadon kiélhette vágyait, és egyiket mesélhette a másik után. Korábban is írt már néhány cikket a katlantánról és az előkészületekről, de miután a felesége és a postás is rászóltak, eldöntötte, hogy nem foglalkozik többet a témával, az újságnál legalábbis, ugyanis kellemetlenül magyarázza ki magát, hogy arról ír, ami történetesen

pont a saját lánya körül zajlik. Hiába próbálta megértetni Mirával, hogy nem Liza miatt ír a katlantáncról, hanem azért, mert jelenleg az a legérdekesebb a Csillagvölgyben, és mindenki arról beszél, mindenki azt találgatja, hogy mi az a rejtélyes kékség, aminek Liza a nyomába eredt, és végül lassan magával rántotta az egész várost, az asszony csak nem hagyta annyiban. Később pedig egy este a postás is megjegyezte a patikában, hogy körül kéne néznie, hátha akad még valami, amiről írhat, mert így lassan olyan lesz, mintha a csillagvölgyi újság Liza alkotói kalandjairól szólna. Úgyhogy készített pár nagyobb lélegzetű riportot a patikussal, összeállítottak egy kis orvosságos könyvet, amit több részre bontva csatoltak az újság egy-egy számához, azonkívül pedig mindig próbált olyasmit keresni, amiről szívesen mesél, és nem szólnak rá amiatt, hogy igazságtalan témaválasztás. Még Zénóval is készített egy riportot a különböző találmányai és a feltalálói elme kapcsán, de szegény Zénót utána annyi gúny és csipkelődés érte estéről estére a patikában, hogy Konrád hetekig nem győzött bocsánatot kérni a fiútól, amiért kellemetlen helyzetbe hozta, a többieket pedig nem győzte kérni, hogy találjanak már mást, amin nevethetnek. Zénó különben is nagyon a szívéhez nőtt az utóbbi időben. Már akkor is kedvelte, amikor a patikát járta az újabb találmányaival, de amióta Liza vele kezdett dolgozni, azóta valamiféle rajongással fordult hozzá, ami csak fokozódott azóta, hogy Mira felhívta rá a figyelmét, a fiú minden bizonnyal szerelmes a lányukba. Konrád ugyanis az első perctől biztos volt benne, hogy a fiú jó hatással van Lizára, és ez a megérezése cseppet sem sérült, csak erősödött, amióta a katlantáncra készültek. Eleinte csak azt látta, amit mindenki: Liza beszédessé vált, és noha tudta a lányáról, hogy mindig nagyon bátor volt, mégis el kellett ismernie, hogy ez a bátorság szembetűnőbb volt, amióta Zénóval töltötte az idejét. Úgyhogy annak ellenére, hogy szívesebben beszélgetett volna még vele a találmányairól, és arról, hogy mi minden zajlik a fiú agyában, kénytelen volt elhatározni, hogy békén hagyja szegényt, már csak azért is, nehogy elijessze Liza mellől. Így egy idő után kifejezetten válságban érezte magát az újságnál. Úgy érezte, hogy nemigen hívja egy olyan téma sem, amiről igazán jó volna írni, és csak feladatot teljesít, amikor bemegy és megírja, amit meg kell. Most viszont mennyire más volt minden! Azt sem tudta, mibe fogjon bele leghamarabb, miről írjon előbb. A csillagvölgyiek kíváncsiak voltak, és mindenki akarta tudni a legújabb fejleményeket úgy a katlantánc előkészületei, mint a Csillagvölgy leszurkozása kapcsán, és a városban annyi minden történt egyszerre, hogy lehetetlen volt mindenről azonnal hírt adni. Azon kívül pedig az embereket nemcsak a hírek érdekelték,

mert azt egykettőre megtudták, ha betértek a patikába, ugyanis a pék nem kis bosszúságára továbbra is ott értek össze a szálak. A történések mélyebb összefüggései érdekelték őket, és hogy hova tűnt az égről a nap meg a hold, hová tűntek a madarak, amikor nem a város fölött köröztek, vagy a lakások ablakain repkedtek ki-be, és hogy vajon ugyanoda tűnt-e el a hatalmasra nőtt pók is arra az időre, amíg a gazdái kétségbeesetten várták vissza. Konrád pedig felhőtlen boldogsággal írhatta a történeteit, mintha nem is a saját szülővárosáról lett volna szó, annak a pusztulástól való megmentéséről. Lelkesedése a patikuséhoz volt hasonló, aki, noha saját halálára készült, mégiscsak a szurokkal foglalkozott, olyan szenvedéllyel és odaadással, amilyennel valószínűleg fiatalkorában tette utoljára, amikor még nem zártak össze fölötté az egyforma mindennapok. Írt a messzi tengerről, és utánajárt az arany szurkot termő smaragdának. Fűvészkönyveket bújt, és Ramonát kérdezte a kertről, a fűvészsasszony tanításairól s a különböző gyógynövényekről. Egy időben annyira beleélte magát a fűvésztanba, hogy otthon is a különböző fűvek és gyógynövények hatásait ismételtette. Tejben áztatva a koppanófü kiváló ellenszer álmatlanságra, ám sós forró vízben kifőzve már az aluszékonyság ellen hat, a fátylasvirág kipréseléséből származó nedű tökéletes száraz bőrre, a halóka bimbó pedig a legjobb kedélyjavító férfiak számára. Az utóbbi időben úgy érezte magát, mint egy gyerek, akinek egyszeriben az összes kívánsága teljesült. Öröme és lelkesedése háttérbe volt: a város telis-tele volt ismeretlen, ám életre kelni látszó tárgyakkal, gyapotfelhők álltak az utcán halomban, és lógtak alá egy égisz érére létéről, az emberek pedig hatalmas ecsetekkel kentek színarany szurkot a járdákra és az épületek falaira, hogy a várost az utolsó ős-csillagvölgyi halála után is életben tartsák. Az emberek pedig olvasták, mert mindenről mindent tudni akartak. Nyugodtan elkönnyelhetjük, hogy Liza születése óta talán ezek voltak Konrád legboldogabb napjai. Nem mintha ne lett volna mindig is jó kedélyű, derűs ember, de most mégis mintha új erőre kapott volna. De az sincs kizárva, hogy megújult lelkesedésében az is közrejátszott, ami otthon vette kezdetét, azon az estén, amikor Liza elkészkedett, hogy a színházban maradjon éjszakára. Amikor a lány szobájában lévő tárgyakat életre kelni látták, akkor mintha otthon is – a felesége és közte is – életre kelt volna valami. Apró, láthatatlan élőlény tán, ami végig ott volt velük, csak mindig mással foglalkoztak. Liza születésével, aztán nevelésével, a hétköznappal, újsággal, zöldséges bolttal, a várossal. Jelentéktelennek tűnő dolgok adódtak össze nap mint nap, és ők valahogy levették a gondjukat erről a láthatatlan apró élőlényről, ami pedig mint minden, na-

gyon szeretett volna életben maradni. Konrád legalábbis így képzelte, ilyen élőlénynek azt a kapcsolatot, ami a feleségéhez kötötte. Bár lehet, hogy csak azért, mert most minden arról szólt körülöttük, hogy a dolgok életre kelnek, de ez nem is volt annyira fontos. A lényeg az volt, hogy feléledni érzett valamit, ami már régen nem hívta fel magára a figyelmet. Liza egyre több időt töltött a színházban, sokszor éjszakára is ott maradt, és ilyenkor Konrád és Mira kettesben voltak. Minden alkalommal felelevenítették azt az estét, amikor hosszú évek után először lehettek újra kettesben otthon, és Liza szobájából egy új világ tárult eléjük. Aztán arról beszéltek, hogy vajon mi lesz a Csillagvölgyel. Konrádnak ilyen alkalmakkor az az érzése támadt, hogy valami mély rokonság fűzi Zénóhoz: hónapok óta figyelte, ahogy a fiú óvatosan, lassan próbál közeledni Lizához, mintha folyamatosan attól tartana, hogy egy hirtelen mozdulattal elúzhatja a lányt. Konrád ebben az időszakban ébredt rá, hogy ugyanígy érez a saját feleségével kapcsolatban. Újra meg újra az az érzése támadt, hogy közeledni próbál hozzá, valamilyen módon a kegyeibe férkőzni, de csak nagyon óvatosan léphet, mert elég egy rossz, hirtelen lépés, és az asszony hátat fordít neki. A házasságuk sosem volt rossz, sőt ez a kérdés fel sem merült Konrádban. Egészen mostanig, amíg úgy érezte, hogy újra kezd feléledni valami. Amikor nem az újságnál volt, és otthon éppen nem az új témákon gondolkozott, vagy nem a fűvészkönyveket bújtja, egyre gyakrabban vette észre, hogy a házasságán töpreng. Tulajdonképpen azon, hogy hol volt eddig ez a házasság. A feleségével mindig békében éltek, és a család mindennapjai olajozottan működtek. Szeretet és béke lakta az otthonukat, és soha senki nem gondolt arra, hogy valami hiányozna. Konrádban csak akkor fogalmazódott meg, hogy sokáig valami nélkül éltek, amikor azon az estén megérezte újra ennek a valaminek a jelenlétét. Eleinte elhessegette a gondolatot, aztán lassan elfogadta: miközben a patikus egy nála jóval fiatalabb, rejtélyes, kék hajú lánynak, Zénó pedig, aki még csak most készült a férfikorba lépni, az ő lányának, addig ő a saját feleségének udvarol. Ezt persze így nem mondhatta ki az asszonynak, hiszen azzal egészen biztosan eltaszította volna magától. Sokszor gondolkozott azon, hogy vajon Mira érez-e ebből bármit, vagy mindez csak az ő fejében zajlik. Sok minden zajlott most körülöttük, és lehet, megártott neki, hogy minden oldalról csak változás vette őket körül. De ostobaság ezen elmélkednie, jutott az eszébe. Ha megártott volna neki, akkor minden bizonyítással rosszul kellene éreznie magát, nem? De ő bármennyire is mélyre nézett magába – ami eleve szokatlan volt tőle, sőt, idegen, ami az élet finoman habzó ritmusából kiszakította –, nem talált ott semmi kellemetlent.

El is könyvelte hát, hogy nem sok értelme van ezeken elmélkedni, és inkább gyógynövényekről mesélt az asszonynak.

– Tudtad, hogy a pirosmentát el lehet úgy készíteni, hogy hatására az ember lásson a sötétben? Elbűvölő, nem? Az ember nem is gondolná... – hátradőlt a kanapén, pár pillanatig csendben volt, aztán hangosan gondolkodott tovább a pirosmenta lehetséges hatásairól és elkészítési módjairól. Az asszony ilyenkor boldog volt: mindig megnyugtató volt számára, hogy Konrád a mesélő, ezért elég, ha ő csak hallgatja. Szerette a férfi érdeklődését és kíváncsiságát, noha sokszor nem értette. Gyakran érezte, hogy két olyan emberrel él egy fedél alatt, akik ismerői és feltartóztathatatlan kutatói egy számára teljesen idegen világnak. Ám míg Konrádban ezt szerette, addig Lizát féltette ugyanettől. Mintha a lánya mindig a szélén állna valaminek, és senki – ő maga – sem tudja, hogy a következő lépése hová viszi. Az asszonyt a lánya születése óta lassanként emésztette fel az aggodalom. Mindig azt érezte, hogy Liza szorosabb rokonságban áll az apjával, mint vele, az anyjával, de ebbe csak ritkán gondolt bele. Az utóbbi időben viszont nem tudott már hová menekülni a gondolat elől. Szorult a szíve, amikor a városban járt, mert tükröt vélt felfedezni a katlantánc előkészületei által okozott felfordulásban. A szerteszt szórt félig tárgy, félig élet dolgok arra emlékeztették, ami a bensőjében dült. Bárhová nézett, nem lelt már nyugalomra, és ez már nemcsak a lánya iránti aggodalomról szólt. Már nemcsak őt féltette a mindenhonnan fenyegető ismeretlentől, hanem saját magát is. Esténként, amikor Liza a színházban volt, ő egy-egy pillanatra maradéktalanul hagyta elragadtatni magát a férje felfedezéseitől, meséléseitől, de rögtön utána utat tört magának a szorongása is. A világban, amelyben Konráddal együtt élt, ő maga idegennek érezte magát, bár kénytelen volt valamenynyire beleszoknia. Az egész Csillagvölgy életének része volt, és letaglózta az a könnyedség, amivel a többiek a mindennapjaikat élték, holott a város napról napra változott körülöttük. Az a bizonyos másik világ betörni látszott a saját életterükbe, és a lánya volt a nagykövet, akin keresztül ez megtörténhetett, a férje pedig menthetetlen rajongója volt az eseményeknek. De nem ámíthatta magát tovább: tudta, hogy pontosan ezt szerette meg a férfiban annak idején. A könnyedséget, amivel csak úgy eléldégtelt a mindennapokban, miközben minden iránt érdeklődött, ami körülöttük zajlott. Örülnie kéne, hogy Liza rá ütött, gondolta, és ilyenkor uralkodott el rajta a szomorúság csak igazán: miközben Konrádot csodálta, és Lizát féltette, magát megvetette, amiért látszólag képtelen arra, amire a férje és a lánya ösztönösen képes. Konrád közeledni próbált hozzá újra, hát persze, hogy

is ne tűnt volna fel neki? De hogyan engedhetné igazán közel magához megint? Hiszen semmit nem tud adni a férfinak, és nem tud osztózni vele az örömén. Mira nemcsak ebben a feltételezett másik világban érezte magát idegennek, hanem mindenhol, de legfőképp a saját otthonukban. Ugyanakkor melegséggel töltötte el a férfi nyugalma és kíváncsi szemlélődése. Vívódással teltek a napok és hetek, miközben egy új Csillagvölgy épült körülöttük, az ő közreműködésükkel, de mintha mégis tőlük függetlenül. Bízni kéne a férjében, gondolta. Csak elengednie magát, bele abba, amiben a férje olyan otthonosan mozog, és akkor talán újra egy lenne az otthonuk.

– És elvileg nemcsak az emberekre, hanem az állatokra is ugyanígy hat, ők is látnak tőle a sötétben! – folytatta Konrád, és Mira hallgatta. Ilyenkor tényleg boldog volt. Konrád mesélt, és minden rendben volt. A körülöttük zajló események megszűntek nyugtalanítónak lenni, és minden a helyére került. Odakint élt a város, és Konrád átkarolta a feleségét. Lassan környékezte meg őket az álom, időt hagyva Mirának, hogy elengedje az utolsó arra vonatkozó gondolatot is, hogy mi vár rájuk, a városra és a lányukra, amikor másnap ismét felébrednek.